

GÖMÖRI GYÖRGY

Brahms, III/3

*Benned, zene, az Éden vágya lüktet,
Ringat, sajog és rólunk szól a dal,
Az ember célokat magának bár kitűzhet
Hiába űzi őket (s már nem is fiatal!),
Magányán enyhíthet még egy-egy boldog óra,
S néha a zene vált vágyakat valóra.*

Szélűző

*negyedik napja tombol a szél
és már a csontjaimban érzem-
átfúj mindenén járni is csak lassan
araszolva lehet tőle az utcán
s hová lettek a máskor vidáman röpködő madarak?
az útonjárók ilyenkor meglehet
Szent Kristófhoz fohászkodnak vagy csak összehúzott
szemekkel állják a felbolydult elemek
dühét a hullámok bős bakugrásait
most már talán csak a ráolvasás segít:
– szél szél szűnj meg szél bújj vissza
a démoni zsákba ahonnan a Nap
szeszélye mérge kihívott nyugodj el végre
eleget jártad léceket csapkodó táncodat
légy már veszteg bőjti szél
te jéggelbélelt óceáni szél*

Egy (még olvasó) író zsörtölődéseiből

*Az idő sápadt álmatlan fonnyadó asszony
de lehet piroskörmű élveteg özvegy is –
ki dönti el hogy mikor melyik?
mindegy hogy hiszek-e abban amit mondok
ha az utókor kérdéshorizontjába állít
és kiszopogat mint egy velőscsontot
minél rögeszméebben beszélünk félre
olvasatunkat annál előkelőbben jegyzik
és minél többet írunk verebekről
annál inkább vélnek majd klasszikusnak
soraink lassan felcserélhetőek
és képeink fájdalma képtelenség
a szavak kútja lassan kiapad
a szép meg arra való hogy gyorsan elfelejtsék*

